

Dogmatik. Det var derfor ikke uden en vis Uengstlighed, jeg saae den nu afgaaede Cultusminister gjøre Forberedelse til en Kirkecommissiøn, og denne Uengstlighed blev ikke mindre, da jeg saae nogle af de Valg, han havde truffet. Det var mig nemlig høist forunderligt at lægge Mærke til, at saamange høie verdslige Embedsmænd skulde være Kirkens Repræsentanter, og at baade det egentlig folkelige Element og Oppositionen være næsten ganske tilfjedatte. Imidlertid kom der dog et Udbytte af denne Kirkecommissiøn, som man maa anerkjende, og navnlig maa jeg udtaale min Tilfredsstillelse over, hvad den nuværende høitagtede Cultusminister, som desto værre idag ikke kan være tilstede, har bragt ud deraf. Der er tre Sager, han har optaget efter Kirkecommissiøns Indstilling, nemlig een administrativ Bestemmelse og to organiske Love. Den administrative Bestemmelse angaaer en ny Psalmebogs Indførelse, saa at man nu vil kunne glæde sig over, at den Eneret, som hidtil var tilstaaet den gamle saakaldte evangelisk-christelige Psalmebog, skal ophøre, og en ny og mere christelig og poetisk Psalmebog kan blive benyttet. Den ene organiske Lov angaaer den paatænkte Indførelse af et Menighedsraad. Som jeg før sagde, nærer jeg Frygt for en lovgivende Kirkeforsamling, og kan altsaa ikke ønske nogen saadan; hvad derimod Menighedsraadet angaaer, saa er det en anden Sag, jeg betragter det som et Forsøg, hvoraf der maaskee kan komme noget Godt ud, navnlig, naar man ved denne Indretning vil lægge de Anskuelser til Grund, som have hersket her ved Forslaget om Sognebaandets Løsning. Den anden organiske Lov, støttet paa Kirkecommissiøns Forhandlinger, er den, som foreligger. Der er vistnok flere Spørgsmaal, der staae i nært Forhold til Sognebaandets Løsning. Jeg skal saaledes nævne det Spørgsmaal, om ikke enhver Mand, ligesom han efter denne Lovs Betagelse vil kunne søge hvilken Præst, han vil, ogsaa maa have Lov til at lade sit Barn søge hvilken Skole, han vil, hvilket jeg imidlertid antager maaskee allerede er tilladt ifølge den bestaaende Lovgivning. Dernæst er der et andet Spørgsmaal, som staaer i nær Forbindelse med vort Lovudkast,

og som omtrent samtidigt var under Forhandling i Kirkecommissiønen, det er Spørgsmaalet, om en Præst skal have Lov til udenfor sit Sogn at tale i offentlige Forsamlinger i gudelig Retning. Der er i Motiverne til det foreliggende Lovudkast gjort en Forskiel imellem private og offentlige Forsamlinger, men det forekommer mig, at Grændsen imellem disse to Arter er saa flydende, at de ville gaae over i hinanden; jeg kan heller ikke troe, at den nærværende Minister tænker paa at berøve en Præst, netop paa Grund af denne hans Stilling, den Ret, som enhver dansk Børgere har ifølge Grundloven. Jeg skulde imidlertid, hvormegen Tiltro jeg end nærer til den ærede Cultusministers Hensigter, dog ønske, at Sagen kunde blive Gjenstand for en lille Lov, eller idetmindste indføres i en anden Lov; om den egentlig hører hjemme her, veed jeg ikke. Denne Lov er en af dem, der organisk skulde slutte sig til Grundloven, og hvoraf vi ikke have faaet ret mange, men jeg troer, at det er en af de bedste af disse. Det vilde sikkert ikke have været godt, om Sagen var bleven bragt til Ende af den nu afgangne Cultusminister; thi han kunde, med al Agtelse for hans store Lærdom og øvrige Dygtighed, aldrig løsrive sig fra de gamle Cancellietraditioner, og jeg har hørt ymte om, at, hvis den var gjort færdig af ham, saa vilde den have opført den ene Stranke efter den anden, have givet med den ene Haand og taget med den anden. Dette er imidlertid ikke Tilfældet med nærværende Lovudkast; her findes intet Baghold, som hemmeligt skal berøve, hvad der tilsyneladende gives, og jeg kan ikke skjønne Andet, end at Statsmagten i enhver Henseende opfylder sin Skyldighed og de Pligter, der ere paalagte den ved Danmarks Riges Grundlov, ved at udgive en saadan Lov; jeg troer ogsaa, at Lovven vil finde en ligesaa god Stemning her i Thinget, som den allerede har fundet i Lands-thinget. Det er mig ved denne Leilighed paasaldende at see, hvorledes Tiderne kunne ændres og vi med dem. Det er endnu ikke en Snees Ar siden, denne Sag kom til Forhandling i den første Begyndelse til vore parlamentaire Forsamlinger i Stænderne, hvor